

по ъде малко и да си попиине винце .“

— Не, той ми не каза нищо.

— Е, ако е така, то иди и пораспитай го малко по-добре : ти, както ми са чини, си забравилъ нѣщо... Ха-вѣрви по-скоро ! Кажи още на баща си, да не забравя да земе съ себѣ си малко медецъ. Кажи му : „земи медецъ, защото дѣдо Хаджия преди обѣдъ обича медена ракия“. Тѣй да му кажешъ... Ха-вѣрви !

Момченцето са връща при Хаджи Генча втори пътъ, и сега вече добива бѣжлицата. Хаджи Генчо я изнесе самъ, подаде я на момченцето и поопне го малко за ухото или за перчимчето, за да не забравя още веднашъ бащините си думи ; а особено когато баща му го праща по такива важни работи, като напримѣръ, да иска дѣдовата Хаджиева бѣжлица и да калеса заедно съ нея и дѣда Хаджия за зѣфетѣтъ. Опина го за ухото още и за това, че туй забравиха-хаджия момче е играло преминалата